

Vážené kolegyně a kolegové,

Člověk není dokonalý, ale... Viděl jsem nedávno Verdiho operu Simon Boccanegra ve vídeňské Staatsoper a měl jsem pocit dokonalosti. Má muzikálnost má své limity, dokonalost je kategorie subjektivní, ale na nějakou dobu si od brněnské nebo pražské opery odpočinu. Viděl jsem dva Schoenbergovy muzikály v Londýně a nic mě netáhne do hlediště našich muzikálových scén. Nemohu je kritizovat, věřím, že nejsou špatné, ale zkazil jsem si vkus Londýněm. Jako dítě jsem poznal budapeštskou operetu, čtenáři prominou, tento pokleslý žánr se mi stále líbí (z pera Kálmána nebo Offenbacha), takže jsem nikdy nešel do Karlína nebo do operetního Brna. (Zajímalo by mě, zda bratislavská opereta není lepší, přece jenom Pešt a Vídeň nejsou daleko). Zato v Brně se nevyhýbám malým divadlům – mám pocit, že dostávám to nejlepší ze žánru. Jako adolescent jsem trávil hodně času v kostele z důvodů, které neměly s náboženstvím nic společného – jsou tam oltáře, patřící k tomu nejlepšímu, co bylo v gotice vytvořeno. Dodnes cítím vzrušení, když si vzpomenu, jak mi restaurátoři bratři Kotrbovi dovolili skalpelem čistit zlatou fólii na plášti sochy ze začátku 16. století, nebo zažehlovat vosk do lavice ještě o sto let starší. V prvním případě šlo o umění, v druhém o řemeslo, ale takové rozlišení nehrálo roli, když tato díla vznikala. V každém případě to byly dokonalé výtvořky své doby. Podobný pocit jsem měl při návštěvě klášterů a zahrad v Kjótu. Vzpomněl jsem si na Yoshikawova samuraje Musashiho. V románě je příznačná scéna (omlouvám se, pokud to nepodám přesně, četl jsem ji dávno), kdy hrdina žádá o přijetí u knížete tak, že mu pošle stéblo trávy prořáté mečem a ten podle řezu pozná, že za dveřmi čeká dokonalý mistr.

V medicíně prožíváme zvláštní paradox. Dokonalost je naší povinností. Naším pacientům musíme věnovat vše. Ne vždy to jde. Nemluví jen o technických nebo ekonomických kompromisech, které někdy musíme udělat. Nemluví o tom, že ani my nejsme umělecká díla, nejsme dokonalí, máme chyby, slabé chvíle, mýlíme se. Mám na mysli to, jak je těžké dokonalost poznat, vědět, že jsem splnil nejenom své maximum, ale přiblížil se obecnému maximu. Snad to jde v chirurgických oborech, ale kontemplativní medicína ponechává příliš mnoho prostoru pochybnostem. Nezbyvá nám, než se o dokonalost snažit. Snad nás utěší představa, že ani ten středověký řezbář si asi nebyl tak úplně jistý, že jeho dílo je dokonalé.

Na Vaše příspěvky se s celou redakční radou těší

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.
předseda redakční rady

DO PŘÍŠTÍCH ČÍSEL PRO VÁS PŘIPRAVUJEME:

- Vyšetření čichu a jeho význam pro diagnostiku neurodegenerativních onemocnění
- Genetika Parkinsonovy choroby
- Vliv antiepileptik na sexuální funkce

a mnoho dalšího...